

старото словѣнско отечество, защото, когато словѣнитѣ се заселили на Балканския полуостровъ, тя вече съществувала. Първоначалната ѝ основа, по всѣка вѣроятностъ, ще трѣбва да се търси въ ограничението на владѣтелската властъ само въ извѣстни родове, които поради това и заимали извѣстно привилегирувано положение. Богатството безспорно имало голѣмо значение за развитието на аристокрацията, защото сѣмействата, които притежавали голѣмо пространство земя, добитѣци и робе, заимали по-възвишено положение въ народната срѣда. Държавното управление на народа и племето първоначално било въ ржцѣтѣ на благороднитѣ и богатитѣ, които съ фактичното упражненіе на владѣтелската властъ сжщеврѣменно обезпечавали за себе си извѣстни права и привилегии, съ каквито не се ползували управляемитѣ. Старитѣ словѣнски сѣмейства, които се отличавали съ своя благороденъ произходъ и богатство и които упражнявали племенната и държавна властъ, съставятъ патриархалната словѣнска аристокрация. Съ заселването пѣкъ на прабългаритѣ въ Мизия се появила и племенна аристокрация, която имала за основа привилегируваното положение на прабългаритѣ спрѣмо словѣнитѣ и другитѣ покорени народи като владѣещъ елементъ въ основаната отъ тѣхъ българска държава. Обаче племенната българска аристокрация постепенно изчезвала заедно съ прѣтопяването на прабългаритѣ у словѣнитѣ. Но и прабългаритѣ, когато се заселили на Балканския полуостровъ, имали доста силна патриархална аристокрация, която слѣдъ основанието на българската държава въ Мизия се увеличила чрѣзъ словѣнската аристокрация. Първата проявявала своята дѣятелностъ и влияние въ централното държавно управление, като заимала най-важнитѣ държавни служби, а пѣкъ втората въ срѣдата на своето племе. Българскитѣ аристократи и